

Günah isteği nasıl sevaba dönüşüyor?

İzmir'den okuyucumuz: "Tövbe nasıl olmalı? Tövbe ve istiğfar yaptığım zaman kendimde bir şeyler hissetmeli miyim? Eğer bir şeyler hissetmezsem tatmin olmamalı mıyım? Velhâsıl, tövbe ve istiğfar yapıyoruz. Ancak genelde tatmin olmuyoruz. Sebebi nedir? Örnek tövbe ve istiğfar nasıl olmalı?"

Tövbe, günahlardan içtenlikle pişman olmak ve arınmak istemek demektir. Tövbe ve istiğfar yaptığımızda kendimizde bir şeyler hissetmemize gerek yoktur. Böyle bir his beklentisi içine girmemiz ancak şeytanın işine yarar. Esas olan günahtan pişmanlık duymak ve Allah'tan af istemektir. Günahtan gerçekten pişmanlık duyduğumuzdan emin isek, hiç mesele yoktur! Af sürecine girmişiz demektir. Allah'tan gerçekten af istiyoruz demektir. Bu durumda Cenâb-ı Allah tarafından af edildiğimizi ummamız gerekiyor ve bu bize yeterlidir.

Cenâb-ı Allah'ın bizi affedip etmediği konusunda elimizde net bir bilgimiz elbette olmaz. Böyle bir bilgiye ulaşma imkânımız yoktur. Fakat bunu aramaya gerek de yoktur. Bize düşen, tövbe ettikten sonra Allah tarafından affedildiğimizi ummaktır! Bize düşen umuttur! Rabbimiz hakkında hüsn-ü zanda bulunmakla yükümlüyüz. Rabbimiz, "Ben kulunun hüsn-ü zannı üzereyim" buyuruyor.¹ Yani O'nun bizi affettiğini düşünmeliyiz. Affedilmediğimizi düşünmemeliyiz.

Fakat biz her ne kadar pişmanlık duyuyor olsak da, ne kadar tövbe ve istiğfar yapmış olsak da, şeytan ve nefsimiz yine bizi aynı günaha sürüklemek için veya riya ile tövbemizi iptal ettirmek için fırsat gözlüyor olacaklardır. Bizim şeytanla savaşımız ölünceye kadar devam edecektir. Dolayısıyla tövbe ettiğimiz günaha karşı içimizde yine meyil uyanabilecektir. Yine şeytan bizi aldatmak için fırsat kollayacaktır. Bizim zayıf damarımız yine bize zor anlar yaşatacaktır. Çünkü imtihan dünyasındayız. Prensibimiz şu olmalıdır: Günaha karşı her istek duyuşumuz, aslında bize sonsuz bir

sevap fırsatı daha veriyor. Her istek duydukça, günahı reddedişimizle sevabımız artmaktadır. Şeytan çekiştirdikçe, biz her karşı duruşumuzla sevabımızı artırmış olmaktadır. Şeytan da hep çekiştirip duracaktır.

Tövbe etmek, artık hiçbir günaha meyil duymayacağımız mânâsına gelmiyor. Bilâkis tövbe ettiğimiz günahımıza istek duymaya devam edebiliriz belki. Çünkü beşeriz! Ve çünkü bu bir imtihandır. İmtihan çetindir. İçimizdeki istek ve arzu ise, imtihanın bir parçasıdır. Kendimizi bundan dolayı itham etmeyelim.

İmtihan karşısında iki duruşumuz olacak; ya ondan Allah'a sığınacağız, ya ona teslim olacağız. Ya ona karşı duruş sergileyeceğiz, ya da ona boyun eğeceğiz.

Günah olan, problem olan, günah istek ve meyillere teslim olmak ve boyun eğmektir, günah işleme meylini eylem haline dökmektir. Yani içimizden geçen günahı bizzat işlemek günahıdır. Bizzat işlemedikçe, eylem haline dökmedikçe içimizden geçen "günah işleme meyli", bize, sergilediğimiz karşı duruşlar sebebiyle ancak sevap kazandırır. Bediüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle günahı terk etmek vaciptir. Her bir günahı terk edişte bir vacip sevabı vardır.² Öyleyse, tövbeden sonra da meyil ve istekler ölüme kadar devam edecek ki, bize hiç durmadan vacip sevabı kazandırsın. Ve öyleyse, meyil ve istekleri tövbemizin kabul edilmediğine yormak yerine, meyil ve istekleri bir vacip makinesi olarak neden görüp değerlendirmeyelim?

Dipnotlar:

1- Buhârî, Tevhid, 15; Tirmizî, Tevbe, 1

2- Kastamonu Lâhikası, 110